

Pátek 3. postního týdne

📖 Oz 14,2-10; Mk 12,28b-34

Oz 14,2-10

Toto praví Hospodin: „Vrať se, Izraeli, k Hospodinu, svému Bohu, neboť jsi padl pro svou nepravost. Vezměte s sebou slova (modlitby), a obraťte se k Hospodinu; řekněte mu: Odpusť každou nepravost a laskavě přijmi, když ti budeme obětovat plod svých rtů. Asýrie nás nezachrání, na koně nevsedneme, nebudeme již říkat: 'Bohové naši!' dílu svých rukou, poněvadž sirotek najde u tebe slitování. Zhojím jejich zradu, milovat je budu velkodušně, neboť můj hněv se od nich odvrátí. Rosou budu Izraeli, vykvete jak lilie a jak Libanon vyžene své kořeny. Rozprostřou se jeho ratolesti, jak oliva se bude skvít, jak Libanon bude vonět. Vráti se a v mém stínu budou bydlet, obilí budou pěstovat, vyraší jak réva, budou mít věhlas jak libanonské víno. K čemu budou Efraimu modly? Vyslyším ho, shlédnu na něj, jsem zeleným cypřišem, ode mě je tvůj plod. **Kdo je moudrý, kéž tomu porozumí, kdo má důvtip, ať to pozná! Přímé jsou Hospodinovy cesty, spravedliví po nich krácejí, bezbožní však na nich padnou.**“

Mk 12,28b-34

Jeden z učitelů Zákona přistoupil k Ježíšovi a zeptal se ho: „Které přikázání je první ze všech?“ Ježíš odpověděl: „První je toto: 'Slyš, Izraeli! Hospodin, náš Bůh, je jediný Pán. Proto miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou myslí a celou svou silou.' Druhé je toto: 'Miluj svého bližního jako sám sebe.' Žádné jiné přikázání není větší než tato.“ Učitel Zákona mu na to řekl: „Správně, Mistře, podle pravdy jsi řekl, že on je jediný a není jiného kromě něho a milovat ho celým srdcem, celým rozumem a celou silou a milovat bližního jako sám sebe je víc než všechny oběti a dary.“ Když Ježíš viděl, že (učitel Zákona) odpověděl rozumně, řekl mu: „Nejsi daleko od Božího království.“ A nikdo se už neodvážil dát mu nějakou otázku.

➔ K evangeliu: První přikázání (podle S. Faustiho)

První přikázání je: „Slyš, Izraeli!“ Ano, Boha je možné milovat jenom v té míře, v jaké poznáváme jeho lásku k nám, která je neuvěřitelná tomu, kdo neposlouchá slovo, jež ji zjevuje.

Jeho láska ke mně ho učinila člověkem a má láska k němu mě činí Bohem. Láska k Bohu je cesta k zbožštění: **člověk se stává tím, co miluje.**

Milovat znamená chválit, mít v úctě a sloužit.

- Chválit, což je opak závidění, je radovat se z dobra milovaného;
- mít v úctě znamená vážit si ho a brát ho v úvahu s bázní, že bych ho mohl ztratit;
- sloužit znamená dát mu k dispozici to, co mám, co dělám a co jsem.

Co je láska, se učíme přímo od Pána, který se těšil z našeho dobra víc než ze svého, cenil si nás víc než sebe a dal nám svůj život do služby.

Bůh není jen matkou a otcem, láskou nutnou k darování života a současně svobodnou, aby ho neudusila. On je také snoubencem, jemuž je třeba se oddat, a tak s ním utvořit jednotu, byť v různosti. **Náš hřích spočíval v tom, že jsme tuto lásku ignorovali a obrátili jsme se k němu zády.** Ježíš přišel, aby ji přinesl všude, kde se člověk oddalil, až na kříž, aby ji každý mohl vidět a poznat tak Písmo a moc živého Boha. Kdo na tuto lásku odpoví, přešel ze smrti do života; kdo nemiluje, zůstává ve smrti (1 Jan 3,14).

Láska k člověku není alternativou lásky k Bohu. Vytéká z ní jako voda z pramene. Proto je „druhé“. Ne, že by bylo druhotné, ale protože každá láska se odvozuje a sestupuje shůry. Kdo ho klade na první místo, zaměňuje kohoutek za pramen. A jestliže ten se od pramene oddělí, zůstane bez vody.

Milovat sebe, protože jsme milováni Bohem, je nejvyšší moudrost a základ každé dobré činnosti. Jak se mohu nenávidět, když Bůh mě miluje; jak mohu milovat druhého, když sebe nenávidím?

„Naplněním Zákona je tedy láska“ (Řím 13,10). Každé jiné přikázání má v tomto svůj smysl a je jeho vyjádřením.

Co nevychází z lásky a nevede k ní, není vůle Boží.

✠ MODLITBA (podle S. Faustiho)

Pane, chceš, aby se tě tázal, abych se od tebe naučil, co je láska, a kdo je Pán. Jestliže se neodvážím ptát se, ptej se dále ty, dokud se nezeptám já tebe. A ty mě vyučuj (Job 42,4). Amen.

